

[Udenrigsministeren.]

vil kræve Indførsel af flere Foderstoffer fra Udlandet, end der ellers vilde blive Tale om. Dette vil tynde paa vor Betalingsbalance, men man maa haabe, at der kan bødes derpaa ved en Prisstigning som Følge af den større Afsætning i Tyskland, der bevirker, at man ikke behøver at overlaste Markedet andetsteds.

I 1937 og 1938 er der, som Forholdene nu ligger, ikke Udsigt til saa stort et Salg som i 1936, men vel til et større Salg end i 1935, og dette var jo atter større end i 1934. Det er da en meget værdifuld Lettelse for vor Landbrugssituation, der naas, men jeg tror at maatte sige, at det er af afgørende Betydning, at man ikke regner med, at denne Forøgelse af Salget i sit fulde Omfang er sikret for en længere Periode. Naar det tyske Køb i Aar kan komme saa højt op, beror det paa særlige Forhold i Tyskland, der ikke kan ventes at blive varige. Vi er ikke kommet tilbage til Tiden før 1929. Den tyske Selvforsyningspolitik er ikke opgivet, den engelske Selvforsyningspolitik heller ikke. Det er af den største Betydning, at man ikke nu i Tillid til en stor og varig Vending skruer Produktionen op til et Højdemaal. Maaske bliver Bedringen ikke helt kortvarig, men Sikkerhed har vi ikke derfor. Bygger man paa, at det, der naas i 1936, uden videre kan opretholdes i de følgende Aar, da kommer efter al Sandsynlighed Bagslaget, og det kan blive haardt, bringe stærkt faldende Priser og skærpet Landbrugskrise.

For Fiskeriet er Aftalen en anselig Fordel, men det Ønske, man i Fiskeriets Verden har om en Nedsættelse af den tyske Fisketold, har der ikke været nogen som helst Mulighed for at faa opfyldt.

Over for det forøgede Salg til Tyskland staar vor Forpligtelse til at give nye Indførselsmuligheder for Varer fra Tyskland af lignende Værdi. Jeg har ved tidligere Lejligheder her i Tinget sagt, at der ikke indtil da havde været Vanskeligheder med Hensyn til, hvilke Varer dette forøgede Køb skulde omfatte, og at der saaledes for Landbrug og Handel ikke var Grund til at nære Frygt for, at særlige Industriinteresser skulde volde Besvær for Aftalen. Det har der heller ikke været siden. Alt er paa dette Omraade gaaet glat. Man er gaaet ud fra, at Fordelingen mellem de Varer, der omfattes med særlig Interesse i Tyskland, og de andre Varer, skulde være en lignende som i 1935, dog med fornøden Bevægelsesfrihed til at tage rimeligt Hensyn til Udviklingen.

Denne forøgede Indførsel, muliggjort ved den øgede Udførsel, giver selvfølgelig dansk Handel mere at virke med og modtages utvivlsomt i Handelsverdenen med stor Tilfredshed. For Industriens Vedkommende vil der være Industrigrene, der vil møde en skærpet Konkurrence. Hvis Købeevnen er saa stor, som mange synes at tro, vil denne jo ikke blive særlig følelig, men jeg for min Del har ikke nogen bestemt Mening om, hvorledes det i saa Henseende vil stille sig. Derimod er det klart, at de Virksomheder i Industri og Haandværk, ikke mindst Byggefagene, der har klaget saa stærkt over Raastofmangel og Mangel paa Halvfabrikata, vil faa meget bedre Arbejdsvilkaar ved den øgede Indførsel af disse Varer.

Alt i alt betyder denne Aftale — trods de Vanskeligheder, der knytter sig til den — en betydningsfuld Lettelse for vort Erhvervsliv. Den har været vanskelig at gennemføre. Forholdene har stillet store Krav til Forhandlingsevnen hos Ministerernes Embedsmænd og hos Nationalbankens Ledelse. De er blevet opfyldt. Følgerne for Fremtiden vil afhænge af, om Aftalen benyttes med Smidighed og med Forstaaelse af de Vilkaar, under hvilke vi lever. Vi staar nu i Marts over for Forhandlinger med England, der rimeligvis vil tage længere Tid og vil blive mindst lige saa vanskelige, og som er af endnu større Rækkevidde for vort Erhvervsliv. Vi kan kun haabe, at det maa lykkes at føre ogsaa dem igennem med tilfredsstillende Resultat.

Hauge: Den Rigsdagsbeslutning, her er Tale om, er, hvad Teksten angaar, let at overskue, idet det blot deri hedder, at

„Rigsdagen meddeler sit Samtykke til Danmarks Ratifikation af den i København den 30. Januar 1936 under tegnede dansk-tyske Overenskomst vedrørende den gensidige Vareudveksling med dertil hørende Slutprotokol.“

Overenskomsten, der skal godkendes til Ratifikation, indeholder kun to smaa Artikler. Artikel I lyder saaledes:

„Gyldigheden af den dansk-tyske Overenskomst vedrørende den gensidige Vareudveksling af 1. Marts 1934/24. Januar 1935 forlænges til den 31. December 1936.“

Øg i Artikel II bestemmes derefter, at Overenskomsten skal ratificeres, at Ratifikationsdokumenterne skal udveksles i Berlin, at Overenskomsten træder i Kraft den 15. Dag efter den Dag, paa hvilken Udvekslingen af Ratifikationsdokumenterne har fundet Sted, samt at de to Regeringer er